

Τρίτη 22 Σεπτεμβρίου 2015

Η Μαρία Γεωργίου ένιωθε πως είχε φτάσει στα όριά της. Η ζωή της πήγαινε απ' το κακό στο χειρότερο και τα νεύρα της ηχούσαν σαν χαλαρωμένες χορδές κιθάρας, όπως της φαινόταν. Είχαν τεντωθεί πολύ, μόνο που, αντί να σπάσουν, έκαναν στη συνέχεια κοιλιά. Έτσι, καθώς περπατούσε μέσα στη βροχή, είχε την αίσθηση πως ήχοι ξεκούρδιστης κιθάρας έβγαιναν από μέσα της. Δυο μέρες μετά τις εκλογές πήγαινε να πάρει το εισιτήριό της για το νησί. Η μετάθεσή της είχε έρθει νωρίτερα, αλλά οι εκλογές την καθυστέρησαν.

Με το αυτοκίνητό της στο συνεργείο αποφάσισε να κάνει με τα πόδια τη δεκάλεπτη διαδρομή ως το πρακτορείο όπου είχε κλείσει εισιτήριο. Λάθος απόφαση. Καθώς άνοιγε την ομπρέλα της, μια από τις μπανέλες έφυγε απ' τη θέση της και τρύπησε το αδιάβροχο πανί. Όσο για τα παπούτσια της, είχαν ήδη γίνει μούσκεμα και σ' όλο το δρόμο άκουγε τα πόδια της να κάνουν κλιτς-κλιτς μέσα σ'

αυτά. Σκατά, σκέφτηκε. Όλα σκατά. Πρέπει επιτέλους να το πάρω απόφαση να χρησιμοποιώ το ίντερνετ, όπως όλος ο κόσμος.

Με το εισιτήριο στην τσάντα σταμάτησε το πρώτο ταξί που βρέθηκε μπροστά της και έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού της. «Του σπιτιού της» τρόπος τού λέγειν δηλαδή. Του μικροσκοπικού δυαριού όπου είχε αποθηκεύσει τις βαλίτσες και τις κούτες της, ένα κρεβάτι εκστρατείας, ένα ψυγείο και δυο ηλεκτρικά μάτια.

Κάθε φορά που άνοιγε την πόρτα και έμπαινε στο μικρό χολ με το πράσινο μωσαϊκό, πριν προφτάσει να τη διώξει, «παφ» έσκαγε η σκέψη στο μυαλό της: Αυτή είναι η ζωή μου. Και μετά: Σκατά. Σκατά. Όλα σκατά.

Αυτή τη στιγμή όμως, καθώς ένιωθε τα πόδια της να παγώνουν μέσα στα βρεγμένα παπούτσια της, σκεφτόταν το δυάρι σαν παράδεισο και της φαινόταν πως το ταξί πήγαινε πολύ αργά. Μην είσαι αγάριστη, σκεφτόταν, δέκα χρόνια πριν θα στεκόσουν μια ώρα στο δρόμο κουνώντας το χέρι με μανία, ουρλιάζοντας «Παγκράτι, Παγκράτι», και κανείς δεν θα σταμάταγε να σε πάρει. Έχει και η κρίση τα καλά της. Άνοιξε τη τσάντα της και έριξε μια ματιά στο πορτοφόλι της. Για το ταξί είχε αρκετά. Τα τετρακόσια είκοσι ευρώ τη βδομάδα ουσιαστικά απαγόρευαν τέτοιες πολυτέλειες, αλλά αυτό το σημερινό ήταν εξαιρετική περίπτωση.

Δυο τετράγωνα ήθελε ως το σπιτάκι της, όταν χτύπησε το κινητό. Ωχ, ο Αλβανός. Δεν γινόταν να μην απαντήσει. «Γεωργίου, λέγετε».

«Γεωργίου, έλα αμέσως στο γραφείο», ακούστηκε επιτακτική η φωνή του προϊσταμένου της.

«Μα...» πήγε να πει.

«Δεν έχει μα. Έλα αμέσως».

Το τηλέφωνο έκλεισε στη μούρη της.

Σκατά, σκατά. Όλα σκατά, σκέφτηκε και είπε στον ταξιτζή να κάνει στροφή. Καλός καλός ο Θεόδουλος Αλβανός, αλλά δεν σήκωνε αντιρρήσεις. Με κατανόηση μιν, αλλά τους είχε όλους στρατιωτάκια. Η Μαρία Γεωργίου τον συμπαθούσε πολύ γιατί ήταν άνθρωπος δίκαιος και έντιμος, αλλά, βρε παιδί μου, χάθηκε να μην είναι τόσο απότομος... Τέλος πάντων, παράπονο δεν είχε. Εκείνης της στάθηκε και έδειξε μεγάλη κατανόηση όταν του ζήτησε μετάθεση, παρ' όλο που έκανε ό,τι μπορούσε για να τη μεταπέσει.

Για να δούμε τι το επείγον έχει πάλι να ξεφουρνίσει. Ξεχνάει φαίνεται πως έχω πάρει μετάθεση. Στο διάολο, κωλοβροχή. Θ' αρπάξω καμιά πούντα και θα πάω στο νησί άρρωστη.

Το ταξί σταμάτησε έξω απ' το κτίριο της Ασφάλειας, κι εκείνη βγαίνοντας δεν έκανε καν τον κόπο ν' ανοίξει τη χαλασμένη ομπρέλα, αλλά έτρεξε προς την είσοδο. Εκεί έπεσε πάνω στον Φιλιππάκη, γνωστό κυρίως για τα κρύα αστεία του, που σαν για να επιβεβαιώσει τη φήμη του, με το που την είδε μουσκεμένη, άρχισε να απαγγέλλει:

«Μια πάπια, μα ποια πάπια. Μια πάπια με παπιά. Πού είναι τα παπιά σου, Γεωργίου;»

«Χέσε μας, ρε Φιλιππάκη», πέταξε η Μαρία προσπερ-

νώντας τον, τρέχοντας και φωνάζοντας «Περιμένετε, περιμένετε» προς το ασανσέρ, όπου κάποιος την άκουσε, πάτησε το κουμπί και κράτησε την πόρτα του ανοιχτή. «Ευχαριστώ», είπε η Μαρία απευθυνόμενη σε όλους γενικώς.

Έτσι κι αλλιώς δεν τους γνώριζε παρά μόνο φατσικά. Μόνο τη μελαχρινή γραμματέα, τη Βαγγελιώ, γνώριζε, κι αυτό κυρίως λόγω του ιδρώτα της, που μύριζε αφόρητα. Από αυτό τη σταμπάρισε και ρώτησε ποια είναι. Συνήθως απέφευγε να μπαίνει μαζί της στο ασανσέρ και όταν την έβλεπε να το περιμένει, άρχιζε να κάνει βόλτες μέχρι να τη δει να μπαίνει μέσα. Εννοείται πως αν τύχαινε να είναι το ίδιο ασανσέρ που θα κατέβαινε πρώτο άδειο, εξακολουθούσε να έχει τη μυρωδιά της άπλυτης ξινίλας. Τι κρίμα και ήταν τόσο ωραία κοπέλα...

Το γραφείο του Αλβανού δεν ήταν μεγάλο: το έπιπλο του γραφείου, με την ανατομική, τεράστια πολυθρόνα του και δυο πολυθρόνες χαμηλές μπροστά, μια μικρή βιβλιοθήκη στο ένα πλάι, με κάτι αραχνιασμένα λεξικά και βιβλία εγκληματολογίας, και ένα διθέσιο καναπεδάκι στην απέναντι πλευρά, με ένα χάρτη της χώρας να κρέμεται από πάνω του. Στο χάρτη πινέζες με πολύχρωμα κεφάλια ήταν καρφωμένες διάσπαρτα σε διάφορα μέρη. Κανείς δεν ήξερε τι αντιπροσωπεύουν. Σίγουρα όχι τόπους εγκλημάτων. Ίσως τις μεταθέσεις ή τους τόπους διακοπών του Αλβανού, αν και τίποτα απ' τα δυο δεν έμοιαζε πιθανό. Πίσω απ' το γραφείο του, ψηλά στον τοίχο, ένας Εσταυρωμένος κοιτούσε τα στίγματα στο ταβάνι.

Το έπιπλο του γραφείου ήταν καθρέφτης. Το λάπτοπ σε μια άκρη – πάντα ανοιχτό και μη χρησιμοποιούμενο, με ταπετσαρία στην οθόνη ένα φαράγγι –, ένα μπλοκ αλληλογραφίας στη μέση, όπου πάντα κάτι σημείωνε και όπου μονίμως η πρώτη σελίδα ήταν λευκή (άλλο μυστήριο και τούτο) και μολύβια και στίλο πάνω απ' το μπλοκ, στοιχισμένα κατά χρώμα και μέγεθος (τα μολύβια). Τη διακόσμηση συμπλήρωναν δυο κουτιά που περιείχαν το μικρότερο συνδετήρες και το μεγαλύτερο σβήστρες, ξύστρες, σελοτέιπ και κόλλα ύχου. Τίποτα άλλο δεν υπήρχε που να κάνει την εικόνα πιο προσωπική. Ούτε μια φωτογραφία της οικογένειας ας πούμε.

Χτύπησε την πόρτα και άκουσε τη φωνή του, αυστηρή όπως πάντα:

«Περάστε».

Βγαίνοντας από το ασανσέρ και πηγαίνοντας τροχάδην προς το γραφείο του Αλβανού, είχε πέσει πάνω στον Αντωνόπουλο, που την είχε κοιτάξει με σημασία και της είχε σφυρίξει:

«Φούριες, φούριες!»

Δεν είχε όμως καιρό να σκεφτεί τι μπορεί να σήμαινε αυτό και άλλωστε ούτε που την αφορούσε. Ας είχαν όσες φούριες ήθελαν. Εκείνη ήταν ήδη φευγάτη.

Γύρισε το πόμολο και μπήκε.

«Έλα, Γεωργίου, πέρνα».

«Τι συμβαίνει, κύριε αστυνόμε;»

«Συμβαίνουν πολλά και, όπως πάντα, όχι καλά. Έλα, κάτσε».

Δευτέρα 21 Σεπτεμβρίου 2015

Ο Κώστας Ξενουδάκης, αφού μελέτησε λεπτομερώς τα αποτελέσματα των εκλογών, κατέληξε φωναχτά στο συμπέρασμα:

«Δε σωζόμαστε με τίποτα! Κι εδώ που τα λέμε, δεν αξίζουμε να σωθούμε».

«Είσαι στα καλά σου; Τι φωνάζεις μοναχός σου;» ρώτησε η γυναίκα του από την κουζίνα.

«Άσε με, ρε γυναίκα. Εδώ παίζεται η ζωή μας και η αποχή έφτασε κοντά σαράντα πέντε τοις εκατό».

«Εμ, δεν έχει ο κόσμος λεφτά. Πώς να πάει να ψηφίσει; Μου 'λεγε το πρωί η ξαδέρφη η Ζωή πως πέντε ψήφοι δικοί μας στο χωριό δεν ήρθαν απ' την Αθήνα».

«Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Άσε το τι ψηφίσαν. Τι ψηφίσαν δεν το είδες; Όλοι αυτοί που στο δημοψήφισμα-κοροϊδία περνάγανε τον εαυτό τους για Λεωνίδα που θα σταματήσει τους Πέρσες με ένα ΟΧΙ στην κάλπη, πήγαν τώρα και ψηφίσαν τα μέτρα που ξορκίζανε πριν».

«Ε, όχι και ψηφίσανε τα μέτρα!»

«Ψηφίσανε τα κόμματα που είχαν ψηφίσει το Τρίτο Μνημόνιο και θα εφαρμόσουν τα μέτρα. Το ίδιο κάνει. Τι να πεις; ΙQ ραδικιού που λένε και οι μικροί. Πολιτική σκέψη μηδενική. Γι' αυτό λέω: Δεν έχουμε σωτηρία, και ούτε που μας αξίζει».

«Βρε χριστιανέ μου, σταμάτα πια. Πάει, περάσανε οι εκλογές. Ό,τι έγινε έγινε. Δεν πας καμιά βόλτα να ξεσκάσεις;»

«Αυτό ακριβώς θα κάνω, κυρία Άννα. Θα πάρω τα σκυλιά να πάω να περπατήσω λίγο».

Χολωμένος, με τη σκέψη στα μέτρα που έρχονται και μουρμουρίζοντας μέσα απ' τα δόντια του «Ωραίο Οχτώβρη θα 'χουμε! Άλλοι κάνανε επανάσταση τον Οχτώβρη και μας θα επαναστατήσει το στομάχι μας», ο Κώστας Ξενουδάκης βγήκε στην πίσω αυλή, έλυσε τα σκυλιά του και κάνοντας το γύρο του σπιτιού τ' ανέβασε και τα 'δεσε στην καρότσα του αγροτικού. Μπήκε και ξεκίνησε κατεβάζοντας τα τζάμια. Ο αέρας, δροσερός, τον χτύπαγε στο πρόσωπο. Ήδη ένιωθε καλύτερα.

«Άι σιχτίρ, κερατάδες όλοι σας», είπε μεγαλόφωνα και άνοιξε το ραδιόφωνο.

Ο δημοσιογράφος σχολίαζε τα αποτελέσματα μιλώντας για την ανάγκη σταθερότητας, εθνικής προσπάθειας, ευρωπαϊκής προοπτικής.

«Άι σιχτίρ, μαλάκα κι εσύ!» αναφώνησε κι έκλεισε το ραδιόφωνο.

Έστριψε δεξιά, πήρε ένα χωματόδρομο κι άρχισε ν'

ανηφορίζει στο βουνό. Σταμάτησε σ' ένα πλάτωμα και κατέβασε απ' την καρότσα τα σκυλιά. Η Σπίθα ήταν η αγαπημένη του. Πανέξυπνο σκυλί, με χαρακτήρα ηγέτη, αλλά υπάκουο στο αφεντικό του. Η Αστραπή απλώς ακολουθούσε τη Σπίθα, εκτός από κάποιες φορές που την έπιανε τρέλα κι έτρεχε σαν αστραπή κάνοντας ολοένα μεγαλύτερους κύκλους. Μετά ξεθύμαινε κι ερχόταν να σταθεί ένα βήμα πίσω από τη Σπίθα.

«Άντε, κορίτσια μου, πάμε να περπατήσουμε, γιατί δεν έχουμε πολύ καιρό μπροστά μας. Μίκρυνε η μέρα».

Το περπάτημα στο δάσος ήταν το καλύτερο ψυχοφάρμακο. Άλλος άνθρωπος γινόταν ο Κώστας. Ηρεμούσε, σχεδόν ήταν ευτυχισμένος. Όλες οι αποχρώσεις του πράσινου τριγύρω του, οι μυρωδιές, τα κομμάτια του ουρανού που φαίνονταν ανάμεσα απ' τις κορφές των δέντρων, οι μοσχοβολιστοί θάμνοι και τ' αγριολούλουδα έφτιαχναν έναν μικρό Παράδεισο επί γης, και ο Κώστας αισθανόταν ξαναγεννημένος, ή μάλλον πρωτόπλαστος.

Προχωρούσε προς «Της Μαρουδιώς τ' αμπέλι». Ποια ήταν η Μαρουδιώ ουδείς εγνώριζε, όσο γι' αμπέλι, ούτε κλήμα για δείγμα δεν υπήρχε ανάμεσα στα πεύκα, αλλά έτσι το λέγανε το μέρος. Ίσως κάποτε παλιά να υπήρχε μια Μαρουδιώ και να είχε ένα αμπέλι εκεί. Τώρα πάντως υπήρχαν μόνο πεύκα, που άνοιγαν σ' ένα όμορφο, μικρό ξέφωτο, κι αυτό το σημείο ήταν το αγαπημένο του Κώστα Ξενουδάκη.

Ξαφνικά η Σπίθα άρχισε να τρέχει. Ξοπίσω της η Αστραπή έκανε επίσης κούρσα.

«Σπίθα, Αστραπή, εδώ!» ούρλιαξε ο Κώστας, αλλά οι σκύλοι συνέχισαν να τρέχουν, χωρίς να δίνουν σημασία στα παραγγέλματα του αφεντικού τους.

Κάτι συμβαίνει, σκέφτηκε ο Κώστας και άρχισε να τρέχει κι εκείνος παραμερίζοντας θάμνους και πηδώντας πάνω από βάτα. Τα σκυλιά είχαν χαθεί. Συνέχισε το τρέξιμο οδηγημένος απ' τα γαβγίσματα και φτάνοντας στο μικρό ξέφωτο στις Μαρουδιώσ τ' αμπέλι, είδε τα ζώα του να γαβγίζουν μανιασμένα, σκυμμένα πάνω σε κάτι. Πλησίασε και έβγαλε μια κραυγή:

«Ω Θεέ μου!»

Αυτό το κάτι ήταν ένα ανθρώπινο σώμα. Το σώμα, αντρικό, δεν είχε σχεδόν καθόλου πρόσωπο. Τα χέρια ήταν επίσης μισοφαγωμένα. Τα τοσακάλια είχαν κάνει καλή δουλειά. Ο Κώστας κοίταγε αποσβολωμένος. Τα σκυλιά γάβγιζαν, κι εκείνος τα είχε εντελώς χαμένα. Απέμεινε στήλη άλατος να κοιτάζει το σωριασμένο σώμα. Τα σκυλιά είχαν σταματήσει το γάβγισμα και γύριζαν τριγύρω μυρίζοντας το πτώμα. Ο Κώστας έβαλε το χέρι στην τσέπη να πιάσει το κινητό και βλαστήμησε συνειδητοποιώντας πως το είχε ξεχάσει στο σπίτι. Βλαστήμησε ξανά που δεν είχε μαζί του τα λουριά των σκύλων. Έσκυψε, τα έπιασε από τις λαιμαριές και άρχισε να τα τραβάει. Τα σκυλιά δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν το εύρημά τους. Τραβώντας τα και φωνάζοντας «Σπίθα, Αστραπή, πάμε», κατάφερε να τα απομακρύνει. Η επιστροφή προς το αυτοκίνητο ήταν αργή. Το σκοτάδι έπεφτε σιγά σιγά. Επιτέλους κατάφερε ν' ανεβάσει τα σκυλιά στην καρότσα

και να τα δέσει. Μπήκε στο αυτοκίνητο, άναψε τα φώτα και έβαλε μπρος. Στο μυαλό του ερχόταν ξανά και ξανά η εικόνα του μισοφαγωμένου πτώματος, καθώς, με όση ταχύτητα του επέτρεπε ο στενός δρόμος με τις συνεχείς στροφές, πορευόταν προς την πόλη και την αστυνομία.

Τρίτη 22 Σεπτεμβρίου 2015

Η εισαγωγή του Αλβανού δεν άρεσε καθόλου στη Μαρία. Καθισμένη στη χαμηλή πολυθρόνα, κοίταζε προς τα πάνω τον αστυνομικό περιμένοντας τη συνέχεια, που σίγουρα δεν θα ήταν καλή, γιατί δεν ήταν μόνο η εισαγωγή, ήταν και το βλέμμα του Αλβανού, που δεν προμηνούσε τίποτα ευχάριστο.

«Τι είναι τα “όχι καλά”, κύριε αστυνόμε;»

«Ένα περίεργο πτώμα, Γεωργίου».

«Να σας θυμίσω, κύριε αστυνόμε, πως όσο ενδιαφέρον και να είναι το περίεργο πτώμα, έχει έρθει ήδη η μετάθεσή μου».

«Α, μα γι' αυτό ακριβώς είσαι εδώ. Το περίεργο πτώμα βρέθηκε στο νησί σου και επειδή ο διοικητής της αστυνομίας εκεί ζήτησε τη βοήθειά μας, θα αναλάβεις την υπόθεση και θα είσαι ο σύνδεσμός μας».

Θα αναλάβει την υπόθεση; Η Μαρία έμεινε κάγκελο. Στην κυριολεξία έχασε τη μιλιά της. Τι θα πει «θα

αναλάβει την υπόθεση και θα είναι ο σύνδεσμος»; Άπειρη δεν ήταν φυσικά, αλλά πάντα δούλευε με την ομάδα, υπό τη στενή παρακολούθηση – και όχι μόνο – του Αλβανού. Τώρα που το σκεφτόταν, ο Αλβανός έκανε ουσιαστικά τη δουλειά, απλώς τους άφηγε να παίρνουν πρωτοβουλίες και πάντα είχε το συντονισμό ο ίδιος. Δηλαδή μέχρι τώρα, ανεξαρτήτως του ποιες πρωτοβουλίες είχε κατά καιρούς πάρει σε διάφορες υποθέσεις, η Μαρία δρούσε πάντα με βάση τις εντολές και την καθοδήγηση του αστυνόμου, μαζί με όλη την ομάδα, και οι κινήσεις της αφορούσαν δευτερεύοντα θέματα και ήταν καθαρά υποβοηθητικές. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να βρει κάτι να πει, αλλά το μόνο που μπόρεσε να αρθρώσει ήταν ένα «Μα...», που ο αστυνόμος δεν άφησε να έχει συνέχεια.

«Εντάξει, μην αγχώνεσαι. Δεν θα είσαι μόνη, Γεωργίου. Ήδη ο Αντωνόπουλος δουλεύει πάνω στην υπόθεση. Βλέπεις η τεχνολογία μάς φέρνει πιο κοντά. Έχει και η παγκοσμιοποίηση τα καλά της. Ο κόσμος είναι πια μια μεγάλη παρέα. Με τα μέιλ και το skype θα είναι σαν να είσαι εδώ στο γραφείο μαζί με την ομάδα».

Η Μαρία τα είχε χάσει εντελώς. Από πότε ασχολιόταν ο αστυνόμος με μέιλ και skype; Ερχόταν ο κόσμος ανάποδα! Πλάκα τής έκανε; Ο Αλβανός όμως, απολύτως σοβαρός, μιλούσε ήδη στο τηλέφωνο.

«Λούση, πες στον Αντωνόπουλο και στον Χρυσάφη να έρθουν μέσα κι έλα κι εσύ».

Η Λούση, που ήταν Φωτεινή, είχε γεννηθεί στην Αμερική από γονείς μετανάστες, που όμως ήθελαν το παιδί

τους να γίνει Ελληνίδα, έτσι, έχοντας μαζέψει κάποια χρήματα, επέστρεψαν στην Ελλάδα όταν η Λούση ήταν εφτά χρονών. Από την εφτάχρονη παραμονή της πέραν του Ατλαντικού, της μικρής της έμεινε το «Λούση» και τα πολύ καλά αγγλικά. Αυτό και οι γνώσεις της στα ηλεκτρονικά την έκαναν περιζήτητη. Ήταν η γραμματειακή υποστήριξη της ομάδας, αλλά στην πραγματικότητα αποτελούσε ένας είδος υπερ-γραμματέα, γιατί όποιο τμήμα είχε παρτίδες με το εξωτερικό σ' αυτή έτρεχε για βοήθεια. Με τα ψιλοαγγλικά που ήξερε ο Θεόδουλος Αλβανός την αποκαλούσε «η Λούση το asset μας». Εσχάτως όμως περιοριζόταν σε ένα σκέτο «Λούση». Οι κακές γλώσσες έλεγαν πως ο Αλβανός έκοψε το αγγλικό από τότε που ο Τσίπρας αποκάλυψε «asset» τον Βαρουφάκη. Και ο μεν Βαρουφάκης μπορεί να είχε πάψει να είναι asset, η Λούση όμως παρέμενε το asset της ομάδας, κι ας μην την έλεγε πια έτσι ο Αλβανός.

Ο Αντωνόπουλος, ως αρχαιότερος, έπιασε την άλλη πολυθρόνα απέναντί της και ο Χρυσάφης με τη Λούση κάθισαν στο διθέσιο καναπεδάκι, μάλλον στριμωγμένα, γιατί και οι δυο τους τα είχαν τα κιλά τους.

«Λοιπόν, Αντωνόπουλε, βρήκες τίποτα;»

Ο Αντωνόπουλος άνοιξε το στόμα του, αλλά πριν προλάβει να βγάλει ήχο, ο Αλβανός συνέχισε λες και η ερώτηση ήταν ρητορική:

«Πριν μας πει ο Αντωνόπουλος, να σας κάνω ένα μπρίφινγκ για να ενημερωθεί και η Γεωργίου, που θα αναλάβει την υπόθεση».

Ο Αντωνόπουλος αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον Χρυσάφη και η Λούση γούρλωσε τα μάτια λίγο περισσότερο – γιατί ήταν έτοι κι αλλιώς λιγάκι γουρλομάτα. Μπρίφινγκ; Ο Αλβανός διεύρυνε το λεξιλόγιό του στα αγγλικά και η Μαρία θα αναλάμβανε την υπόθεση! Τι είχαν ν’ ακούσουν ακόμα!

«Θα ξέρετε βέβαια πως η μετάθεση της Γεωργίου για το νησί τής έχει έρθει ήδη. Στο νησί της λοιπόν βρέθηκε ένα πτώμα, έτοι θα αναλάβει την έρευνα, μια που ο διοικητής της αστυνομίας εκεί ζήτησε τη βοήθειά μας. Για την ώρα δεν ξέρουμε και πολλά πράγματα. Ο διοικητής μου τηλεφώνησε το μεσημέρι για να μου πει ότι χθες βράδυ ένας κυνηγός ενημέρωσε την αστυνομία πως τα σκυλιά του βρήκαν μέσα στο δάσος, σε δύσβατη περιοχή, το πτώμα ενός άνδρα. Ο κυνηγός οδήγησε μέσα σε καταρακτώδη βροχή τους αστυνομικούς στο μέρος όπου βρισκόταν το πτώμα. Δεν θα σας κουράσω μεταφέροντας την περιγραφή του για τις δυσκολίες που συνάντησαν μέσα στη μαύρη νύχτα και στη βροχή για να μεταφέρουν στα χέρια το πτώμα μέσα από το δάσος μέχρι να φτάσουν στον αγροτικό δρόμο, όπου με τα χίλια ζόρια είχε σκαφαλώσει το ασθενοφόρο. Η ουσία είναι πως το πτώμα βρίσκεται στο νεκροτομείο του νησιού, όπου όμως δεν υπάρχει κανείς για να κάνει νεκροψία. Απ’ ό,τι είπε ο διοικητής, ο ιατροδικαστής θα πάει στο νησί αύριο. Ως εκ τούτου δεν γνωρίζουμε το χρόνο θανάτου. Επίσης δεν γνωρίζουμε την ταυτότητα του θύματος, μια που και το πρόσωπο και τα χέρια του έχουν μισοφαγωθεί, προφανώς από τσακάλια, και πάνω του δεν βρέθηκαν στοιχεία

ταυτότητος. Υπάρχουν όμως άλλα ευρήματα, λόγω των οποίων ο διοικητής της αστυνομίας ζήτησε τη βοήθειά μας. Περιττό να σας πω πως, φυσικά, το τμήμα εκεί δεν διαθέτει φωτογράφο, ευτυχώς όμως ένας νεαρός αστυνομικός – πολλά υποσχόμενος, όπως είπε ο διοικητής του – είχε την εξυπνάδα να τραβήξει μερικές φωτογραφίες με το κινητό του όταν έφτασαν στον τόπο όπου ήταν το πτώμα. Φυσικά μέσα στη νύχτα, και με τη βροχή να πέφτει καταρακτωδώς, οι φωτογραφίες είναι άσ' τα να πάνε, αλλά τέλος πάντων είναι κάτι. Από τα λοιπά ευρήματα, που θα σας αναφέρω σε λίγο, εικάζεται ότι το θύμα, ή μάλλον για να ακριβολογούμε το πτώμα, ανήκει σε Έλληνα. Σε ερώτησή μου όμως ο διοικητής απάντησε πως δεν υπάρχει καμία δήλωση εξαφάνισης, πράγμα που κάνει ακόμη πιο δύσκολη την ταυτοποίηση του νεκρού, ο οποίος μπορεί είτε να μην είναι – ήταν – κάτοικος του νησιού ή να μην είχε καθόλου συγγενείς. Επίσης ο διοικητής δεν ήταν σε θέση να μου πει – και ούτε και κανείς άλλος φυσικά θα είναι – αν ο νεκρός εξέπνευσε στο σημείο όπου ευρέθη ή μεταφέρθηκε εκεί. Κατά την άποψή του βέβαια αποκλείεται να μεταφέρθηκε διότι, όπως είπε: “Τόσοι άνθρωποι ήμαστε και είδαμε και πάθαμε να τον πάμε ως το ασθενοφόρο”. Τα πενιχρά τώρα και άκρως ανησυχητικά στοιχεία που σχετίζονται με το πτώμα και έκαναν τον διοικητή της αστυνομίας να χάσει τον ύπνο του...»

Στο σημείο αυτό ο τόνος του Αλβανού έγινε ελαφρώς σαρκαστικός και κάτι σαν μειδίαμα φάνηκε στην άκρη των χειλιών του, λες και διασκέδαζε με τον πανικό του

τοπικού διοικητή, αλλά αυτό πέρασε σαν σύννεφο αδιόρατο σε κλάσμα δευτερολέπτου, καθώς συνέχισε πολύ σοβαρά και μάλλον συνοφρωμένος.

«Πάνω του βρέθηκαν δυο σημειώματα τυπωμένα. Στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του, που για καλή μας τύχη ήταν δερμάτινο, όπως είπε ο διοικητής, και άρα δεν το διαπέρασε η βροχή, το πρώτο, που έγραφε με κεφαλαία ΕΤΣΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ, και στη δεξιά τσέπη του σακακιού το δεύτερο, που πρέπει να είναι κάποιο τυπωμένο μείλ και έγραφε “Αν δεν έρθεις να με δεις, θα σκοτωθώ”. Δυστυχώς τυπώνοντάς το είχε παραλείψει να τυπώσει τον αποστολέα και μόνο το Προς: gkatho@... ήταν τυπωμένο. Το πιο ανησυχητικό στοιχείο όμως αποκάλυφθηκε όταν τον μετέφεραν στο νεκροτομείο, όπου γδύνοντάς τον ανακάλυψαν πως είχε δολοφονηθεί με μια μαχαιριά στο στέρνο, που βρισκόταν ακριβώς στο κέντρο ενός αγκυλωτού σταυρού, τον οποίο είχαν χαράξει με μαχαίρι στο στήθος του. Φυσικά το μαχαίρι δεν βρέθηκε πουθενά και με όλα αυτά τα στοιχεία – τα οποία πολλά μπορεί να λένε, αλλά δεν οδηγούν πουθενά – καταλαβαίνετε τον πανικό των τοπικών αρχών, που βεβαίως δεν τους τυχαίνουν τέτοια κάθε μέρα... Φωτογραφίες των σημειωμάτων και του πτώματος στο νεκροτομείο, καθώς και στον τόπο όπου βρέθηκε το θύμα μάς έστειλαν με μείλ, κι έτσι ο Αντωνόπουλος άρχισε δουλειά και μπορεί να μας πει τι βρήκε. Ε, Αντωνόπουλε; Σειρά σου».

Ο Αντωνόπουλος ανακάθισε στη χαμηλή πολυθρόνα, ξερόβηξε και είπε: